

Industria casnică

Ioan Georgescu (1856, București - 1898, București)

Prima comandă privată de sculptură monumentală

Estimare: 200.000 € - 300.000 €

ID proprietate: 02

Descriere

datare: 1890-1898

înălțime: 249 cm, soclul: 8 cm

lățime: 91 cm

grosime: 75 cm

material: marmură de Carrara cu granulație fină

Opera este menționată în "Sculptura statuară românească", George Oprescu, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1954 la pagina 82.

Opera este menționată și reprodusă în "Sculpturi de Valbudea și Georgescu redescoperite", Viorica Andreescu, paginile 132-135, în "Studii și cercetări de istoria artei", Ed. Academiei R.S.R., 1966.

Opera este menționată și reprodusă în "Ioan Georgescu", Marin Mihalache, Ed. Meridiane, București, 1983 la paginile 77-79.

Opera este menționată și reprodusă în catalogul "Mitul Național. Contribuția artelor la definirea identității românești (1830-1930)", Muzeul Național de Artă al României, 2012 la pag. 37-38.

Istoric

Biografia lui Ioan Georgescu este marcată fără doar și poate de tragica sa dispariție, din cursul anului 1898, ce încheia cea doar 42 de ani de viață. Născut la București, într-o familie cu neajunsuri financiare, tânărul Georgescu urma primele studii de profil la Școala de Arte și Meserii, în speranța unei cariere ce avea să îi ofere o situație mult mai bună. Descoperindu-și pasiunea pentru lucrul frumos, tânărul renunța la statutul de meșter pentru a se înscrie

la Școala de Arte Frumoase, unde îl va avea drept maestru pe profesorul Karl Storck. În 1872, la doar 16 ani, Georgescu intra pe porțile tinerei Școli de Artă, unde, sub îndrumarea bătrânului Storck, începea să practice modelajul în cadrul celei ce era prima generație de sculptori școlii sub aripa instituției autohtone. În acest răstimp, destinul tânărului sculptor avea să se întretaie cu cel al colegului de generație Valbudea, pe atunci încă purtător al numelui Ștefan Ionescu. Cei doi aveau să lupte în cursul anului 1877 pentru „Marele premiu de străinătate”, probabil cea mai râvnită premieră, ce aducea de la sine o bursă în străinătate. Cel care avea să răzbată, și anume Georgescu, avea să ajungă la Paris, destinația ideală pentru orice tânăr absolvent de Belle Arte din țară. În „capitala artelor”, acesta studiază în paralel sculptura cu Eugène Delaplanche și pictura cu Pierre-Auguste Cot, tendință exprimată încă din anii de școală din București. În 1880, expune sculptura „În rugăciune”, la Salonul din Paris, lucrare ce îl face remarcat și în București. Doi ani mai târziu, revenea în țară, unde lucrările sale aveau să se bucure de o apreciere ce se traducea la acea oră prin comenzi oferite de stat sau de diverși comanditari. În plus, firea sociabilă avea să îi înlesnească diverse relații de amicitie cu personalități ale societății și culturii autohtone. Astfel, la începutul anilor '80, se apropia de gruparea din jurul marelui arhitect Ion Mincu, dar și de gruparea artistică din preajma pictorului G.D.Mirea. De altfel, alături de aceștia, Georgescu va prezida activitățile artistice ale uneia dintre cele mai exclusiviste societăți culturale ale epocii, „Intim Club”, ce organiza, în 1885 și 1886, două importante evenimente expoziționale ale vremurilor. Prietenia dintre cei trei enunțați mai sus se legase încă din timpul anilor comuni petrecuți la studiu peste hotare și avea la origine convingeri asemănătoare asupra artei și chiar a societății, ce se vor materializa în activitatea comună în anii ce urmau.

Celebritatea lui Ioan Georgescu, considerat cel mai pregătit și mai talentat sculptor român al secolului al XIX-lea (Gheorghe Oprescu, 1945), devenea în deceniul 9 al secolului al XIX-lea un fapt de nedisputat. În 1886, el dezvelea una dintre cele mai însemnate sculpturi de for public din România la acea oră, și anume statuia lui Gheorghe Lazăr, amplasată în fața Universității din București, pe locul Școlii Superioare Sf. Sava. La doar un an distanță, Georgescu începea lucrul pentru monumentul lui Gheorghe Asachi din Iași, operă pe care o va finaliza în 1890. Aceste două comenzi importante, alături de accederea în postul de profesor de sculptură la Școala de Arte Frumoase din București, în 1887, în locul maestrului său, rezumă cu adevărat recunoașterea acestuia printre elitele culturii românești ale finalului de secol XIX.

Studii:

1872 - 1877, Școala de Belle Arte din București, clasa Karl Storck

1878 - 1880, bursier la École des Beaux-Arts, Paris, clasa Auguste-Alexandre Dumont (1801-1884)

1880 - 1882, ani petrecuți la Paris, perioadă în care frecventează atelierul lui Eugène Delaplanche (1836-1891)

1881 - ia lecții de pictură la clasa lui Pierre-Auguste Cot, în cadrul Academiei Julian

Premii:

1881 - Mențiune de onoare la Salonul Parizian cu opera „Copilă rugându-se”

1887 - devine șeful Catedrei de sculptură a Școlii de Belle Arte din București

1889 - preia șefia Catedrei de perspectivă în cadrul Școlii de Belle Arte din București

Artă Publică:

1886, „Gheorghe Lazăr”, București; 1890, „Gheorghe Asachi”, Iași; 1884, „Monumentul funerar al Domniței Bălașa”, București; 1890, Banca Națională a României, alegoriile „Justiția” și „Agricultura”, București.

Imaginile proprietatii

